

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Sanct Sebastian

Citation: Wessel, Johan Herman: "Sanct Sebastian", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid71944/facsimile.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Den Ting, som Tyven længte i,
Beta'r den Tommermand forlanger.
Bormester med ham prænger.*)
»Ter I forlange vel
En saadan Sum for saadan Bagatel?»
»Velgaaerneste Bormester!
Naar Træet er betalt, mig knap en Daler rester.«
»Ja reste her og reste der!
Jeg veed hos Haandværksfolk hvorledes Bruget er.
Mod Afslag af to femte Dele,
De faaer endda ret godt betalt det hele.«
»Skal mig den Ære vederrære,
(Bevar os fra en Ting saa slem!)
At bygge nogenlid en saadan Ting til Dem,
Jeg Buet mindste Delt ei kunde spare.
Kan De nu selv indsee,
Jeg taer det paa det knapteste.«

Moral.

For Galger aldrig meer du fordrø maae af Næster,
End hvad du fordrø vil for Ditt til Bormester.

SANCT SEBASTIAN.

Quis quibus antiferet?

Hver Kunstner har sit Sprog,
Hvorpaa Ukyndighed ei bliver klog.
En Billedhugger og en Maler
For Mængden tit det Labelsønske***) tæler;
Og et Beviis derpaa
Vi strax vil tæse. —

Krig, allermeest. Krig i Religionen,
For Landet farlig er.

En Landsbye laac Paris paa fire Mile nær,
Den hellige Sebastian for samme var Patronen.

*) Prænger, tinger, prutter.

**) Det Labelsønske, Norwegianne, Pladderønske, uforstaaeligt Sprog.

De saa benskævnede Hingenoeter
 I en indbyrdes Krig
 For Aam og Hoved denne blotter.
 (Det var en Daarlighed, som ingen gjorde rig,
 Jeg elsker Fred,
 Og synes, Krig er altid Daarlighed.
 Maaskee, jeg syntes Krig var meere hellig,
 Ifald jeg var saa kiek, som jeg vil være sørlig.)

Men nu igjen til Sanct Sebastian.
 Til Byen kom en vakker Frøstemand;
 Sin Menighed den Mand tiltalte saa:
 »Et Indskud, Børn! hver af os giøre maae,
 For i Paris at faae af Trøe en smuk Person,
 I Stedet for vor nu lemlestede Patron;
 Den jaummedig har alt for længe staaet.«
 De saantlige indgik, hvad dem blev foreslaaet.
 Tre smukke Bondensmand blev sendt med Comission,
 At skaffe deres Bye en splinter ny Patron.
 Nøiagtigt Maad, for Reisen,^{*)} dem blev givet
 Paa Hoved, Arme, Been og Livet.

Derned forsynede, de til Paris da foer,
 En Billedhugger fandt, fortalte ham, hvor stor
 Den Helgen skulde være,
 Som maatte fordums Tid en Martyrkroone bære.
 »Det er altsammen godt,« saa Manden svarede;
 »Men siger, hvad det være skal:
 En Martyr død, en Martyr levende?«
 Han meente, om de vilde,
 Han skulde ham som ledende afbilde,
 Hoved heller, som af Pinsler allerede døet.
 Det Sprog forstod de Bønder sig ei paa.
 Forvirrede de paa hinanden saaa.
 Dem nøie alt var foreskrevet,
 Kun denne Post, der dem fortrød,
 Den udeladt var blevet,
 Om paa et Menneske i Live,
 Om paa et dødt de skulde Ordre giøre.
 Beslutning her var vatskotig og slø.
 Med uforrettet Sag de nødigt reiste hjem.
 Tilside voteerte de i de To af dem;
 Men levende voteerte Jeppe.
 I hole Byen var der neppe
 En saa fornuftig Mand.

*) For Reisen, se Reisen.

Her Prøve nu paa hans Forstand,
 Al taabelige Klodser ic
 Saa brød han ud, svoterede som Tøsser.
 Sæt, at ham levende vor Bye ei have vilde ;
 Nu vel,
 Saa slaae vi ham ihjel.*
 Den Mand's Partie sig Begge sloge til.

DEN BEKYMREDE MODER.

Al fint udførte Laster
 En dydig selv kan lee.
 Hvo som et Paradox min Satz forkaster,
 Hæn her i Cen skal Rindalighed see.

Engang en Kone var, som trængte heit til Brønde,
 Men Renge var der ei.
 (Der kan den beste hælde,)
 Hun frøs, og vilde laant, men overalt fik nei.
 Hun Dag og Nat studerte,
 Et Indfald fik, det at udføre resolverte.

En Kaabe havde hun, kun ringe af Værdie ;
 (Men ringe Ting i Mæsters Vold kostbare bliver.)
 Den Kaabe svæber hun sig i,
 Og til en Kræmmer sig begiver.
 Og sagde saa : »jeg er hiidsendt
 Fru Skolemester Bent.«

(Mærk vel! han var ei Skolemester mere.
 Ved mægtig Arv han saae sit Bue sig saa fornære,
 At han for længst sin Afsked toog,
 Af rige Skolemester Navn beholdt han døg,
 For Resten havde Ord for glubsk at være klog.)

»Han beder,« blev hun ved, »at De mig vil levere
 To Stykker Triumphant,* to eller flere,
 Som man kan vælge blant ;
 Faer Bent vil vise sig galant,
 Og til sin Datter, som med første Brud skal være,

*) To Stykker Triumphant. Triumphant var Navnet paa et Slags tykt blomstret Silketue.
 Wessels samlede Digte. 13